

[Taanquist]

Der var nogen erkendelse i hr. Palle Simonsens indlæg, og det kan da kun glæde mig – ikke så lidt endda.

Jeg vil gerne understrege, at jeg i hvert fald ikke har udtrykt nogen sympati for det aftrapningssystem, som det konservative folkeparti nu foreslår, og især ikke for de tidsfrister, der er nævnt.

Jeg vil også gerne sige til fru Aase Olesen – hun er ikke til stede, så vil jeg ikke sige noget til fru Aase Olesen.

Jeg vil gerne sige til hr. Bollmann, og det vil jeg bede hr. Bollmann om at overbringe til partiets ordfører, at der findes intet grundlag for at sige, at der er en stor forskel i skønnet fra den ene landsdel til den anden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (J. K. Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om stop for skatteyderbetaling af samfundsnedbrydning.

[Af Glistrup (FP) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 164. Fremsat 11/3 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Lad mig indlede med at fastslå, at regeringen ikke kan acceptere det forslag fra fremskridtspartiet, som vi her har til behandling. Den direkte hensigt med forslaget er at sort-liste folk, der er i økonomiske vanskeligheder, på grund af bestemte handlinger, og hermed er vi klart tilbage i en inddeling af an-

søgere, som grunden blev lagt til i den første fattiglovgivning fra begyndelsen af 1700-tallet.

Forslaget taler om, at hjælpen ikke må være større end til at undgå alvorlige skader på liv eller helbred. Hvad der menes hermed, er mildt sagt uklart, men meningen er vel, at mindre skader på liv eller helbred kan tolereres. Jeg har forgæves i bemærkningerne søgt at finde et sagligt fortolkningsbidrag.

Forslaget taler om arbejdsstandsning, huslejeboycot eller forhold, som må sidestilles dermed. En sådan formulering benævnes vist i dagligdags sprog sort tale. Forslagsstillerne nævner to begreber, arbejdsstandsning og huslejeboycot, der systematisk og lovgivningsmæssigt intet har med hinanden at gøre. Man kunne vel så forvente, at bemærkningerne i hvert fald på dette punkt, som vedrører selve det reelle i lovforslaget, kunne bidrage til opklaring af den uklare tekst, men dette er heller ikke tilfældet, hvilket vel hænger sammen med, at begrebet simpelt hen ikke lader sig forklare, idet det er uden mening.

Forslaget synes at forudsætte, at der i dag gives hjælp efter bistandsloven under en huslejeboycot. Det er ikke tilfældet. En huslejeboycot er ikke en social begivenhed, og det er som bekendt en forudsætning for hjælp efter den gældende § 37.

De spørgsmål, der er rejst over for socialministeriet i forbindelse med betalingsboycot, har da hidtil også udelukkende drejet sig om mennesker, der i forvejen får hjælp til underhold og faste udgifter efter bistandsloven. Problemet har da været, om disse fortsat kunne få hjælp til huslejen, når det sociale udvalg vidste, at de tog del i en betalingsboycot. Socialministeriet har i denne anledning fremhævet, at formålet med at yde hjælp til husleje er, at det undgås, at den pågældende mister sin lejlighed. Hvis der opstår formodning om, at hjælpen ikke anvendes efter formålet, kan det være påkrævet, at socialforvaltningen for fremtiden betaler denne del af hjælpen direkte til husejeren. Dette er der hjemmel til i bistandslovens § 49.

Lad mig til slut for så vidt angår hjælp under arbejdskonflikt nævne, at den nugældende bestemmelse i bistandslovens § 26 om, at hjælp kan ydes mod tilbagebetaling, når ansøgeren eller ægtefællen er indblandet i en kollektiv arbejdsstrid, efter de oplysninger,